

sufletul nostru. Pentru că doar vedem fiecare dintre noi că cel mai adesea pace nu avem. Ceva în neregulă este cu noi. Iar acest cuvânt poate să ne dea o direcție în care să căutăm.

Noi trăim foarte mult în gânduri. Că așa s-a obișnuit mintea noastră să lucreze. Și trăind în gânduri, trăim în afară de Dumnezeu. Și în afara unei legături vii cu aproapele nostru. Cum zicea și Părintele Cleopa, trăim foarte mult în cap. Ca să te cobori de acolo (așa arată experiența), este nevoie de suferință. Nu poți coborî de acolo dacă nu se îndurerează cumva inima. Asta Dumnezeu știe cum se întâmplă cu fiecare. Pe unul îl întâmpină o întâmplare dureroasă, altul are vreo iluminare

ca o descoperire care-i atinge inima, sau în alt fel. Știe pronia Dumnezeiască cum caută pe fiecare. Dar e foarte greu să cobori din cap, deși distanța este scurtă de la minte până la inimă: 20 – 30 cm. Dar sunt greu de parcurs, foarte greu de parcurs. Și arareori se întâmplă ca mintea noastră să coboare, atunci când Dumnezeu ne miluiește în bunătatea Lui și ne descoperă o cale (dar un obicei adânc înrădăcinat nu este ușor de schimbat). Să ne ajute Dumnezeu să se trezească în noi, așa cum zicea Părintele Paisie Aghioritul, „neliniștea cea bună”!

Sursa: fragment din predica părintelui Arsenie Muscalu la pericopa evanghelică a bogatului căruia i-a rodit țarina

PROGRAMUL LITURGIC

▪ Duminică: 18 mai

08:00 – Utrenia și Sfânta Liturghie

→ *Duminica a V-a după Paști (a Samaritencei)*

→ *Sfinții Mucenici Petru, Dionisie și Paulin, Sfântul Mucenic Teodot și cele 7 fecioare din Ancira*

Str. Doamnei, Nr. 18, Sector 3, București

www.sfantul-ilie.ro

BULETINUL PAROHIEI

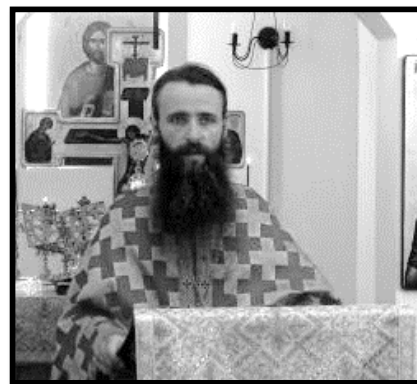
SFÂNTUL ILIE

HANUL COLȚEI

„Bărbatul limbut nu se va îndrepta pe pământ”

(Psalmul 139, 11)

♦ Nr. 71 / 11 mai 2014 ♦

PĂRINTELE ARSENIE MUSCALU

PREDICĂ LA PERICOPA
EVANGHELICĂ A BOGATULUI
CĂRUIA I-A RODIT ȚARINA

[...] De acceptarea celui alt și de conviețuirea pașnică cu el atârna

drumul nostru spre Dumnezeu. E o pronie Dumnezeiască. Se zice că: „vecinii nu ți-i alegi; ți-i dă Dumnezeu”. Fiecare dintre noi suntem puși de pronia Dumnezeiască în anumite condiții în viața aceasta: avem colegii de serviciu pe care nu i-am ales, avem vecinii pe care nu i-am ales, lucrăm între oameni pe care nu i-am ales. Pronia Dumnezeiască rânduiește pentru fiecare dintre noi să fim între anumiți oameni: unul este bădăran, unul este înfumurat, unul este lacom, unul este destrăbălat, unul este mândru.

Avem nevoie să-l acceptăm pe celălalt așa cum este. Nu să-i cerem să se schimbe în așa fel încât să ne fie nouă ușor să trăim cu el. Pentru

că atunci intrăm într-o stare de conflict: conflict interior și conflict cu oamenii. Conflict interior - că tot timpul ne războim în sine noastră cu gândurile: „De ce a făcut așa? De ce s-a purtat așa? De ce mi-a zis așa? De ce n-a făcut altfel?” În sine noastră ne războim cu gândurile. Iar în afară ne războim, când se ivește prilejul, cu cei din jurul nostru. Deci, fără acceptarea celuilalt, și fără o conviețuire pașnică cu el – aceasta în condițiile în care nu-i cerem să se schimbe, acceptându-l așa cum este el – nu se poate înainta spre Dumnezeu. Dacă nu găsim cheia pentru lucrul acesta, nici cheia apropierii de Dumnezeu nu o vom afla.

Faptul că celălalt are cusururi, are neajunsuri, nu e decât o probă pentru egoismul nostru, pentru răbdarea noastră, pentru smerenia noastră. Nimic altceva. Noi pe noi înșine nu ne putem schimba, dar pe celălalt?

P. Emilianos Simonopetrilul
(comentariu la Avva Isaia):

«Pe om este nevoie să-l accepți și să-l iubești, nu să-l cântărești, nu să analizezi viața lui. De aceea, să nu ai niciun fel de gând, nici bun, nici rău, despre nici un om și despre nici un lucru al veacului acestuia. Dar gândul este ceva străin, ceva care ne parazitează. Gândul este totdeauna

ceva care separă: ne separă de Dumnezeu și ne separă de frații noștri.

Să nu vi se pară ciudate aceste cuvinte. Pot să vi se pară greoaie, dar să vă mai gândiți la aceste lucruri.»

Gândul ne separă de Dumnezeu pentru că, în momentul în care, la rugăciune – că rugăciunea exprimă unirea noastră cu Dumnezeu –, se ivește un gând care e însoțit de un chip al unui om sau al unui lucru, mintea noastră se abate în atenția ei de către Dumnezeu spre acel gând, și iată că gândul ne-a despărțit de Dumnezeu. S-a făcut un chip, un idol, căruia ne închinăm lepădând (abătându-ne de la) închinarea către Dumnezeu. În ce fel ne desparte gândul de oameni? Iată că aceasta o lămurește P. Emilianos. Să zicem că fratele meu se află lângă mine. Gândul vine: (fratele) lucrează oare bine? Nu lucrează bine? Este bun? Este rău? În orice fel l-ai așeza în fața ta, îndată pierzi pe Dumnezeu. Dacă-l judeci ca bun, după aceea gândul o să te asuprească și o să simți dezamăgire și o să te cerți cu Dumnezeu. Ușor ne facem un idol dintr-un om. Îl judecăm ca bun, dar apoi el se va arăta drept ceea ce este – om schimbător: acum bun, acum rău, și în momentul în care noi îl judecăm ca bun, și el se va arăta apoi în

slăbiciunile lui, vom ajunge să suferim dezamăgiri și vom da apoi vina chiar pe Dumnezeu. Nu-i nevoie să explic, pentru că acestea sunt lucruri care vi se întâmplă poate zi de zi. Dacă îl judeci ca bun, după aceea gândul o să te asuprească și o să fii în dezamăgire, și o să te cerți cu Dumnezeu. Dacă, pe de altă parte, îl așezi mai jos decât tine, o să cazi în egoism. Astfel, judeci omul și îl pierzi pe Dumnezeu.

Părerea pe care o avem despre cineva, chiar și un gând, devine pricină și punct de plecare a însingurării noastre față de acela. Atunci sociabilitatea mea devine însingurare, în vreme ce monahul și creștinul sunt sociabili. Îndată ce mă pun pe mine în față cu alt om, în mod critic sau rațional, ridic între mine și acela ziduri întărite. Din acea zi mă despart de fratele meu (și în continuare și de obștea în care trăiesc, de familie, sau de colectivul în care trăiesc).

De obicei, când judec, pe toți îi socot răi: acesta nu lucrează bine, acela nu se roagă, nu are credință, sau nu are dragoste, nu are nădejde, nu are pe Dumnezeu, e imoral, nu are minte, nu iubește pe Dumnezeu. În timpul foarte scurt al gândurilor, mintea mea poate deveni un loc plin de naufragii, pentru că nu e cu puțință ca atunci când îmi folosesc mintea

să nu-i găesc pe ceilalți de răi. Chiar dacă nu știu toate relele celuilalt, mi la va găsi satana. Dar, precum v-am spus, chiar și cele bune ne separă. Cele bune ale celuilalt putem doar să le spunem și nu să le judecăm. Adică, putem să laudăm un om la nevoie, într-o convorbire pe care suntem nevoiți să o avem, sau într-o situație similară, dar nu ca să emitem judecăți despre el. Nu cântărim noi faptele cuiva, și nu facem comparații între oameni: acela-i mai bun, acela-i mai puțin bun. Când îl iau pe celălalt în vorbirea mea, îl iau numai pentru a-l lauda, voi găsi faptele lui cele trupești, cele sufletești, harismele lui cele duhovnicești, virtuțile și reușitele lui și le voi spune. Este unul dintre puținele lucruri despre care se îngăduie omului să vorbească, dar nu să le și judece.

Noi trăim într-un timp în care mintea noastră s-a obișnuit să lucreze într-un fel greșit. De aceea această învățătură, care la temelia ei este o învățătură simplă a unui om simplu – Avva Isaia – probabil un om necultivat după învățătura lumii acesteia, această învățătură simplă poate să devină foarte complicată și întortocheată pentru noi. Și nu mai știm ce avem voie și ce nu avem voie. Dar, pentru că ni s-a pus înaintea acest cuvânt, măcar ceva din el nu se poate să nu lase urme în